

тодеструктивните им ментални, афективно-волеви и обективно присъстващи поведенски реакции и послания във всекидневната или екстремната им изява. Защото сами по себе си обективно разкриващите се факти за недостатъчността, огрубеността, субкултурната девиантност и мизерност на ромската социална и семейно-групова среда, агресивността в поведенската им реактивност все още не доказват наличието на праволинейна взаимовръзка между некрофилията и техния социален и по-точно етнично „обагрен“ характер.

Вероятно в отговора на тези и подобни на тях въпроси би помогнал преди всичко специфичният анализ на самия феномен „боклук“. Тъкмо неговите (явни и дискретни) спецификации може би биха дали някакъв ключ към шифрограмите на ромската „съпричастност“ към пространството на боклука.

Не може да е убягнало от погледа на наблюдателния човек неприятното на вид обстоятелство, че и днес все още в някои наши градове и села в близост до съществуващите цигански махали, ако има такива, се разпростират грамадите на сметищата, пирамидите на боклука. Едно такова обстоятелство също би трябвало да има своето обяснение от аспекта на това, което налага или провокира тази близка дистанция между циганските поселения и локализирането на сметищата, боклука.

По принцип в исторически и археологически разкритите и проучени социокултурни пластове **боклукът и сметищата от него винаги са били дислоцирани в края на съответното поселение, зад пределите на „очовеченото“ пространство.** В тази пространствена разположеност е кристализирал не само определен житейски прагматичен стереотип, не само конкретна и нужна социално-хигиенна утилитарност. В нея се е закодирило (по явен или завоалиран маниер) и съответно семиотично и семантично измерение и послание от и към присъствието на социалните субекти. **Тази дислоцираност е говорила по своему (с тайнствения и разбираем за малко хора език) за границата между цивилизацията и варварството.** Тя е напомняла за браздата между обитавания от човека (като род и индивид) близък нему свят и онзи, който със своя хаос му е противостоял. Именно този втори свят – на хаоса, на невидимото, на непревзетото, на актуално ненужното, на противоречащото на скрижалите на ценностно-норматив-